RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

nr. 233.916 van 24 februari 2016
in de zaak A. 214.129/XIV-36.035

In zake : XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Hendrik Camerlynck
kantoor houdend te 8900 Ieper
Cartonstraat 14
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN
kantoor houdend te 1000 Brussel
Koning Albert II-laan 26 A

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 3 november 2014, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 130.785 van 2 oktober 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 10.947 van 4 december 2014.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeksterheeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Barbara Speybrouck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 9 december 2015.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Hendrik Camerlynck,die verschijnt voor verzoekster, is gehoord.

AuditeurRita Van Den Eeckhout heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeksteris volgens haar eigen verklaringen België binnengekomen op 14 januari 2010 en zij dientop 19 september 2014 een derde asielaanvraag in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 23 september 2014in hoofde van verzoekster een beslissing tot weigering van inoverwegingname.

Eveneens op 23 september 2014 wordt verzoekster gerepatrieerd naar de Russische Federatie.

Op 27 september 2014 tekent verzoekster tegen de voornoemde beslissing van 23 september 2014 beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met een arrest van 2 oktober 2014verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tot nietigverklaring. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeksterwerpt in een enig middel de schending op van artikel 48/3, § 1, van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet) en van artikel 1 van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het vluchtelingenverdrag).

Verzoekster betwist niet dat zij op 23 september 2014 werd gerepatrieerd naar de Russische Federatie. Het gaat om een gedwongen uitwijzing. Verzoekster ziet in dat zij volgens de Belgische wetgeving kon worden gerepatrieerd omdat haar beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen schorsende werking had, doch zij betwist ten stelligste dat deze gedwongen repatriëring als een vrijwillige terugkeer naar het land van herkomst zou worden beschouwd.

Volgens verzoekster kan het niet dat de staat waar een vreemdeling zijn asielaanvraag heeft ingediend deze asielzoeker eerst repatrieert naar zijn land van herkomst en nadien oordeelt dat deze asielzoeker niet voldoet

aan de voorwaarden om te worden erkend als vluchteling omdat hij zich niet bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit. Zij wijst er uitdrukkelijk op dat zij haar asielaanvraag op 19 september 2014 heeft ingediend toen zij zich in België bevond en dat zij na het indienen van die aanvraag niet vrijwillig is teruggekeerd naar haar land van herkomst.

Verzoekster beschouwt de redenering van de asielautoriteiten volgens dewelke een staat een asielzoeker repatrieert naar zijn land van herkomst en nadien oordeelt dat hij geen recht heeft op erkenning als vluchteling omdat hij zich in zijn land van herkomst bevindt, als diabolisch en een rechtsstaat onwaardig. Zij had wel degelijk belang bij haar vraag om de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te hervormen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen had haar beroep ten gronde moeten onderzoeken.

Derhalve acht verzoekster de materiëlemotiveringsplicht, artikel 48/3, § 1, van het Vluchtelingenverdrag en artikel 1 van het vluchtelingenverdrag geschonden.

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoekster het middel. Zij voegt toe dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen had moeten onderzoeken of er nieuwe elementen werden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maakten dat verzoekster voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking kwam.

Beoordeling

6. Naar luid van artikel 39/56 van de vreemdelingenwet kunnen de in artikel 39/2 van die wet bedoelde beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht “door de vreemdeling die doet blijken van een belang of een benadeling”. Daartoe moet de vernietiging van een

bestreden beslissing de betrokken vreemdeling enig voordeel kunnen verschaffen en dus een nuttig effect kunnen sorteren.

Het komt de Raad van State als administratieve cassatierechter niet toe zelf te oordelen of een verzoeker al dan niet over het vereiste belang beschikte bij zijn beroep tot nietigverklaring. Hij kan desgevraagd wel nagaan of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zonder schending van de wet het ontbreken van het belang in hoofde van die verzoeker heeft vastgesteld.

Een verzoeker die zijn belang bij een beroep tot nietigverklaring wil bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor zijn proces vertonen. Dit houdt onder meer in dat hij, wanneer zijn belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, daarover standpunt moet innemen en het actuele karakter van zijn belang moet aantonen.

7. In het bestreden arrest wordt vastgesteld dat verzoekster op 23 september 2014 werd gerepatrieerd, dat dit ter terechtzitting niet wordt betwist en dat verzoeksters raadsman geen toelichting geeft in antwoord op de vraag naar het belang bij haar beroep tegen de aanvankelijk bestreden beslissing na de repatriëring. Vervolgens worden artikel 48/3, § 1, van de vreemdelingenwet en artikel 1 van het vluchtelingenverdrag geciteerd en wordt gesteld dat de vluchtelingendefinitie uit meerdere criteria bestaat die in hoofde van de asielzoeker cumulatief moeten zijn vervuld om als vluchteling te worden erkend. Ook artikel 48/4, § 1, van de vreemdelingenwet wordt geciteerd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat “zich buiten het land bevinden waarvan men de nationaliteit bezit” een voorwaarde is om te voldoen aan de vluchtelingenstatus en dat de subsidiaire beschermingsstatus ook niet kan worden toegekend aan de persoon die intussen is teruggekeerd naar zijn of haar land van herkomst. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt dat verzoekster “derhalve geen belang [heeft] bij haar vraag de bestreden beslissing te hervormen en te zeggen voor recht dat de asielaanvraag in overweging dient genomen te worden, zoals zij in fine vraagt”.

8. Naar luid van artikel 48/3, § 1, van de vreemdelingenwet wordt de vluchtelingenstatus toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag. Overeenkomstig deze verdragsbepaling is het om als vluchteling te kunnen gelden vereist dat de betrokkene “zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit”. De erkenning als vluchteling is niet mogelijk wanneer de vreemdeling zich bevindt op het grondgebied van het land waarvan hij of zij de nationaliteit bezit.

Verzoekster betwist niet dat zij zich op het ogenblik van het bestreden arrest in de Russische Federatie bevond, het land waarvan zij de nationaliteit heeft. Zij voldeed met andere woorden niet aan de hoger genoemde voorwaarde van zich te bevinden “buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit”. Dit is evenzeer het geval bij een gedwongen als bij een vrijwillige terugkeer naar het land van herkomst. Met verwijzing naar de repatriëring van verzoekster, kon de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen derhalve op wettige wijze overwegen dat, na een eventuele vernietiging van de aanvankelijk bestreden beslissing, verzoekster niet in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft dan ook niet op onwettige wijze beslist tot een gebrek aan het vereiste belang in hoofde van verzoekster omwille van het verblijf in haar land van herkomst. Verzoeksters raadsman heeft op de terechtzitting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overigens geen toelichting gegeven na de uitdrukkelijke vraag naar haar belang.

Het enige middel is ongegrond wat de aangevoerde schending van artikel 48/3, § 1, van de vreemdelingenwet en artikel 1 van het vluchtelingenverdrag betreft.

9. Op het einde van de uiteenzetting van het middel werpt verzoekster nog de schending van de materiëlemotiveringsplicht op. Deze is als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur echter niet van toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest.

Het enige middel is in die mate niet-ontvankelijk.

10. Het enige middel kan niet tot cassatie leiden.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vierentwintig februari tweeduizend zestien, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Kaat Leus,	staatsraad,

met bijstand van

Joris Casneuf,	griffier.

De griffier **De voorzitter**

Joris Casneuf **Geert Debersaques**